

แม่ชีร่มภา โพธิ์คำฉาย

แม่ชีรัมภา โพธิ์คำนาย

แม่ชีมาอยู่กับหลวงพ่อดอนอายุ ๒๐ ปี แม่ชีชั้น จอมทอง คนบางบ่อ สมุทรปราการ เป็นญาติกัน เป็นคนชนวนมา ที่จริงเราเลื่อนไสหลวงพ่อดอน ตั้งแต่อายุ ๑๒ ปีแล้ว แม่ชีชั้นก็ไปหาทุกปีหน้าเกี่ยวข้าว ช่วงเดือนธันวาคม แกจะเอาเรือไปชนข้าว บ้านโน้น บ้านนี้บริจาค ถึง สองถึง จนเต็มลำเรือ ก็ขนไปโรงครัววัดปากน้ำ บ้านแม่ชีทวีพร ก็อยู่แถบนี้ แม่ชีชั้น เวลาไปจะไปเล่าถึงเรื่องสมาธิ เราฟังดูแล้วเราก็ศรัทธา ตอนจะมาใหม่ๆ ก็มาไม่ได้ เพราะบ้านไม่มีใคร มียายซึ่งแก่แล้ว มีพี่ชาย มีกันแค่ ๒-๓ คนมาไม่ได้ ฉะนั้นจึงรอถึงอายุ ๒๐ ก็เลยอยากจะมา เพราะแม่ชีชั้นไปเล่าถึงเรื่องได้ ธรรมกาย เห็นโน้น เห็นนี้ ใครตายไปตกนรกขึ้นสวรรค์เห็นหมด ไปบอกคนที่บางบ่อที่ตายไป คนนั้นตกนรก คนนี้ขึ้นสวรรค์ เราได้ยินก็ใจหาย พอติปีนั้นคนข้างๆ บ้านเป็นอหิวาตาย อาทิตย์เดียว ๗ คน ตายเกือบหมดบ้าน เราคิดว่าเราอยู่ไม่ได้แล้ว ศพก็ผ่านหน้าบ้านทุกวัน เลยตัดสินใจว่ายังงั้นต้องไปวัดปากน้ำให้ได้ ตอนนั้นก็มืดหลวงตาดองค์หนึ่งชื่อหลวงตาดอกไม้รู้จักหลวงพ่อดอนปากน้ำ ฉันทก็ไปขอให้ท่านพาไป ท่านก็ถามว่ายายจะให้ไปหรือ ฉันทก็ตอบว่า ไปชั่วคราว ยายคงให้มั่ง พอไปฟังธรรมะ หลวงพ่อก็เกิดศรัทธา ครั้งแรกยังไม่ได้บวช ก็กลับไปก่อน ไปเล่าให้ยาย ฟังว่าใครๆ ที่เห็นธรรมะก็ช่วยได้ โรคภัยไข้เจ็บหายหมด ยายก็ให้ไปเอาวิชามาแก้โรค ไปคราวนี้ไม่มาอีกเลย ตอนนั้นไปเดือนเมษายน ๒๔๙๐ มาได้บวชสี่เดือนกรกฎาคม ใกล้เคียง เข้าพรรษา พอได้เห็นธรรมะจริงๆ ก็ได้เข้าโรงงาน แต่ก่อนที่จะมาเจอหลวงพ่อดอน เห็นหลวงพ่อดอนบอย

สมัยนั้นมาอยู่ช่วงแรก นั่งอยู่หลายเดือนยังไม่เป็นธรรมะ ก็ยังไม่ได้เข้าโรงงาน พอเห็นก็ได้เข้าโรงงาน แล้วก็โดนผมบวชขี้อยู่ สมัยที่เข้าโรงงานมีพวกเด็กนักเรียนมานั่งด้วย พวกนี้ไม่ได้โดนผม ในยุคนั้นหลัง

สงครามโลก ครั้งที่ ๒ มีนั้งกันอยู่ ๒ เหว เหวละ ๖ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๕ โมงเย็นถึง ๒ ยาม จาก ๒ ยามไปออก ๒ โมงเช้า หมุนเวียนกันไป ต่อๆ มา หลวงพ่อท่านเห็นว่าจะไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะหลับกันมาก ในโรงงานหลวงพ่อท่านจะให้แก้ไข โรคภัย ทุกข์มนุษย์ บ้านเมืองเดือดร้อนก็ช่วยกันแก้ไข หลวงพ่อท่านจะสอนว่าเจอใครก็สอนให้เขาเป็นธรรมะนะ สิบคนเป็นธรรมกายคนเดียว ให้อำนาจนี้ไม่ใช่พวกเรา เพราะคนไม่ได้ไม่รู้แจ้ง

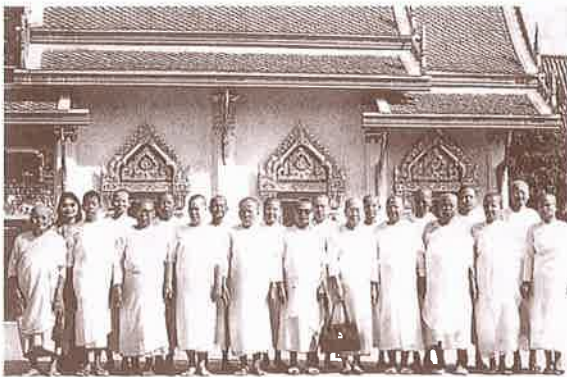

แม่ชีรั่มภา

เห็นจริง หลวงพ่อท่านจะพักวันละ ๑-๒ ชั่วโมงเท่านั้น ท่านจะคุมดูแล การทำวิชาทุกเวร ท่านจะอยู่ทุกเวร ถ้าพัก หลวงพ่อก็จะตื่นทันเวรทุกครั้ง เหมือนท่านบังคับจิตให้หลับก็หลับ ให้ตื่นก็ตื่น

หัวหน้าเวรในโรงงานทำวิชาจะมี ๑ ยายปุก ๒ พี่ละมัย ๓ พี่ ญาณี ๔ พี่หลวย (ฉลวย สมบัติสุข) ๕ พี่ตรีธา ๖ ยายหนอม (มาจากในวัง) หลวงพ่อจะถามบุคคลเหล่านั้นบ่อย ส่วนน้ำสุก (ทองสุข) เป็นฝ่ายเผยแผ่ สอนธรรมะที่ข้างนอก แล้วพอคนได้ธรรมะเชี่ยวชาญ ก็จะส่งเข้ามาให้หลวงพ่อ ในโรงงาน น้ำเอียร พี่ฉลวยก็เป็นศิษย์ของคุณยายทองสุขทั้งนั้น เจ้ จันท์หรือแม่ชีจันท์ก็เป็นลูกศิษย์ของพี่สุกเหมือนกัน

เตียงชาดรู้ สำหรับคนที่นั่งธรรมะชาดรู้ ชาดรู้หมายความว่าเรา ได้ธรรมะชั้นละเอียด จะละเอียดชัดใส ใสในใส จนแจ่มแจ้งชัดเจนหมด แล้วก็ปล่อยวาง ธาตุธรรมสะอาด เข้ากลางของกลาง เข้าหาต้นของต้น จนไปสลับซ้อนอยู่ในนิพพาน เห็นนิพพานชัดเจน รู้เรื่องนิพพานหมด แต่เราไม่สนใจกายมนุษย์ กายมนุษย์จะอยู่ในสภาพไหนเราไม่สนใจ ปล่อยเลย ไปรู้แต่ภายในจึงเรียกว่าชาดรู้คือชาดรู้จากมนุษย์ ที่ได้สมัยนั้นก็หลายคน ที่จำได้ก็คือเจ้จันท์ (แม่ชีจันท์) แต่ส่วนใหญ่ที่ได้ชาดรู้จะเป็นเด็กๆ เวลา

บอกรักษาในโรง
งาน หลวงพ่อจะ
เป็นคนสั่งวิชา
พูดผ่านฝากระดาน
ที่กั้นไว้ชื่ออยู่แถบ
หนึ่ง พระอยู่อีก
แถบหนึ่ง มีที่กั้น
แยกส่วนกันชัดเจน

หลวงพ่อสอนทุกๆ คนเหมือนกัน ไม่มีใครพิเศษกว่าใคร มีครั้ง
หนึ่งตอนท่านป่วยหนักเป็นปีที่ ๑๓ ที่ฉันมาอยู่กับหลวงพ่อ วันนั้นท่านให้
คนมาเรียก ท่านถามว่า “เฮ้อล้นหายหรือยัง” ล้นก็คือไม่สบาย ฉันก็ตอบ
ว่าค้อยยังชั่วแล้ว ท่านบอกว่า **“ทำวิชาไว้ละ ทำได้เป็นของเรา ถ้าเรา
ไม่ทำ เราจะได้ไม่ได้”** ลังคำนี้ ท่านสั่งไว้ ชีวิตจิตใจของหลวงพ่อก็ไม่มีอะไร
มากไปกว่าวิชา ๒๔ ชั่วโมง หลวงพ่อไม่เคยห่าง ทำวิชาตลอด
หลวงพ่อก็จะทดลองวิชาอยู่เรื่อย มีครั้งหนึ่งมีญาติโยมมานั่งกันเต็ม ช่วง
กลางคืน คืนนั้นดาวเต็มท้องฟ้า ท่านก็ให้เณรที่อยู่ใกล้ๆ ท่าน (หลวงพ่อบุญ)
ดับดาวบนท้องฟ้า จะเห็นดาวดับเป็นแถบๆ เลย เพื่อให้รู้ว่าวิชาธรรมกาย
สามารถทำได้ ไม่ใช่เพื่อเหตุผลอย่างอื่น

คุณแม่ได้อยู่ในช่วงการทำพระของขวัณรุ่น ๑ แต่ก่อนไม่มีสูตร
อะไรหรอก ได้แบ่งมาผสมเกสรดอกไม้ ปั้นเป็นก้อน แล้วอัดเป็นบล็อก
ออกมา ละลายน้ำง่าย ดังนั้นรุ่น ๑ ไม่มีสวຍ พระผงรุ่น ๑ ใส่แล้วจะ
แคล้วคลาดได้ดี โดยเฉพาะเรื่องอุบัติเหตุ ถ้าใครยังใส่พระอยู่ในตัว แล้ว
ยังเกิดอุบัติเหตุ หลวงพ่อบอกว่าต้องไปต่อว่า เข้าไปในธาตุในธรรม
ไปต่อว่า ฤทธิ์ยังไม่พอ ยังคุ้มครองไม่ได้ ต้องไปต่อว่าเจ้าของในธาตุ
ในธรรม ไปขอฤทธิ์มา เพราะยังใช้ไม่ได้ พระผงหลวงพ่อบอกว่า ๘๔,๐๐๐ องค์

ไม่ขาด ไม่เกิน เพื่อพอดีกับ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นร์ คักดีลัทธิต์หมดทุกองค์ พระของหลวงพ่ มีเจ้าของทุกองค์ คนที่เป็นเจ้าของพระเมื่อถึงเวลา แม้อยู่ที่ไหนก็ต้องมา ข้ามน้ำ ข้ามทะเลก็ต้องมาเอา หลวงพ่อนั้นการทำวิชามาก เรื่องธรรมะเป็นเรื่องแรก ท่านต้องการเผยแผ่ธรรมะของท่านมากกว่า ส่วนเรื่องโรคภัยไข้เจ็บที่คนมาให้ช่วยแก้เป็นผลพลอยได้ แต่มั่นที่หลักคือวิชามากกว่า หลวงพ่ท่านเข้มแข็งไม่อ่อนแอ ตั้งแต่อยู่มากไม่เคยเห็นท่านไปค้างที่ไหนเลย ก็มีแต่เฉพาะตอนเข้าโรงพยาบาลเท่านั้น

ปัจจุบันคุณแม่อายุ ๗๕ ปี ที่ริษามโนปนิธานในการทำวิชาตั้งแต่อายุ ๒๐ กว่าจนมาถึงเดี๋ยวนี้ก็คือ ไม่ได้คิดอะไรเรื่องสังฆาร หลวงพ่สอนอย่างไรเราก็กทำตามนั้น มีที่ไปตั้งสำนักสอนสมาธิ ก็มีแม่ชีจันทร์ เก่งธรรมะ สอนธรรมะแล้วก็ขยับขยายไปเรื่อยๆ ที่แคบก็ขยาย มีนักศึกษาามาฝึกกันเยอะ ในสมัยแรกๆ คนเหล่านี้มาจากบารมีของหลวงพ่ วัดปากน้ำไปตามมาทั้งนั้น สอนจนเดี๋ยวนี้ตั้งสำนักใหญ่ชื่อวัดพระธรรมกาย แม่ชีหวานใจก็ไปตั้งสำนักสวนแก้วที่ราชบุรี ส่วนที่อยู่ในวัดปากน้ำ ที่อยู่สมัยหลวงพ่เฉพาะแม่ชีก็มี ๑.พีตริธา เนียมขำ เป็นประธานมูลนิธิวัดปากน้ำ ๒.ตัวฉั่น แม่ชีรัมภา โพธิ์คำฉาย ๓.แม่ชีทวีพร ๔.แม่ชีทองแก้ว ๕.แม่ชีพราหมณ์ (ไม่ได้อยู่ในโรงงานแต่ได้ธรรมกาย) คิดแล้วไม่ถึง ๑๐ คน ปัจจุบันก็ยังมีการวิชาตลอด ๒๔ ชั่วโมง เวิร์ด ๔ ชั่วโมง มีพีตริธากับฉั่นเป็นคนควบคุมคอยสั่งวิชา ส่วนทางพระไม่ทราบ ท่านเจ้าคุณภาวนา ท่านเป็นคนควบคุม

สำหรับสมเด็จพระวัดปากน้ำ องค์ปัจจุบัน หลวงพ่ท่านนำไปฝากสมเด็จพระสังฆราชที่วัดเบญจมบพิตรฯ ตั้งแต่สมเด็จพระ (ช่วง) ยังเป็นเด็ก

แล้วบอกว่า องค์นี้นำมาฝากไว้นะ ต่อไปจะเป็นสมภารวัดปากน้ำ ส่วนกุฏิเสาไม้สักใหญ่หลวงพ่อท่านบอกว่าสร้างไว้ให้ท่านช่วง

กุฏิเดิมของหลวงพ่อ ปัจจุบันนี้เป็นที่ไว้ศพของท่าน ตอนสมัยมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อมีลูกประยูร คอยดูแลท่าน ลูกประยูรนี้ก็ได้วิชาหลวงพ่อ ก่อนลูกประยูรตาย ลูกประยูรก็ดื่มน้ำ อาบน้ำซักผ้า ลูกแก่เป็นคนสะอาด เสร็จ

แล้วก็นั่งสมาธิสักพักตัวก็อ่อนแล้วก็ตาย ทุกคนก็วิ่งมาถาม ลูกประยูรเป็นอะไร แกนั่งสมาธิไปเนื้อตัวสะอาดไม่ต้องอาบน้ำเลย อายุลูกตอนนั้น ๗๒ ปี เวลาทำวิชานั้น หลวงพ่อจะมีของศักดิ์สิทธิ์คือกายสิทธิ์เป็นเครื่องทุ่นแรง แม้ลำภาได้แก้วใสเป็นเครื่องทุ่นแรง ทำให้เรามีธรรมะมากขึ้น เหมือนแก้ว ๗ ประการ ของทั้ง ๗ อย่างจะทำให้เกิดทิพย์ พรหม ไม่มีที่สิ้นสุด มีพลัง เวลาท่านสั่งวิชาก็จะเรียกรวมๆ ทั้งพระทั้งชีได้ยินหมด ท่านจะถามว่าไง ทนมั๊ย เข้าใจหรือเปล่า ท่านคุมตลอดแต่ก็มีแอบนอน แอบง่วง ท่านก็ดู

บุญที่ได้จากการได้ธรรมกายมาก ไม่มีอะไรเปรียบเทียบได้ สร้างวัดเป็น ๑๐๐ วัดก็เทียบไม่ได้ เพราะมันเป็นการสร้างวัดๆ ไม่ทำให้หลุดพ้น ในงานมาฆบูชาหรือวิสาขบูชา หลวงพ่อจะเปิดให้คนดู ให้เห็นพระพุทธรเจ้า คนที่ไม่เชื่อจะได้เห็นเป็นส่วนใหญ่ มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง ภรรยาเห็นธรรมะสว่างไสวกลางวงไฟ ทั้งไฟเลย ไม่เล่นอีกแล้ว สามีไม่เชื่อ อยู่มาวันหนึ่งสามีมาเวียนเทียนที่วัดปากน้ำ เขามองไปบนท้องฟ้า เห็นพระพุทธรเจ้าองค์ชัดใสสว่าง เขาก็ลงกราบ น้ำตาไหลเลย เต็มวัน

ศรัทธามาก ยังมีชีวิตอยู่
ตอนหลวงพ่
ท่านมรณภาพท่านให้
เก็บศพของท่านไว้ ช่วย
คนได้ ท่านต้องการให้
ทุกคนไปนิพพาน หลัง
จากท่านสิ้นก็มีการแยก

ย้ายกันไปคนละทิศละทาง บางคนก็ยังไม่กลับ ก่อนท่านจะสิ้นได้สั่งเรื่อง
ธรรมะไว้ว่าให้ทำวิชาให้ตลอดอย่าทิ้ง ก็ได้รับขามโนปณิธานเอาไว้
ปัจจุบันก็ยังคงทำกันอยู่ ไม่เปลี่ยนแปลงทำตามที่หลวงพ่สั่งใช้วิชา
เผยแผ่ธรรม ช่วยทุกเรื่องทั้งเจ็บไข้ได้ป่วย บ้านเมือง อยากให้ทุกคนได้
เห็นธรรมะเหมือนเรา แล้วเข้าใจให้เหมือนกัน ไม่อยากปิดบังใครเลย
การเข้าถึงธรรมะ ถ้าใจไม่สะอาดพอก็เข้ายาก ต้องปล่อยวาง ปล่อยใจให้
มันว่าง ความคิดทุกสิ่งทุกอย่าง คิดดีคิดชั่ว ต้องไม่คิดทั้งนั้นปล่อยวางจน
ใจว่าง สโลว่าง คนเราเข้าถึงธรรมกายได้ทั้งนั้น ได้ทุกชาติทุกภาษา ถ้า
ไม่ปฏิเสธ คนต่างประเทศก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรมกายคือมนุษยชาติคุยกัน
ด้วยข้างใน สื่อกันด้วยพระธรรม ไม่ใช่ภาษาพูด มารคือความชั่ว มารจะ
แก้งตลอด มารจะไม่อยากให้เราทำความดี ให้ชี้แจง ใส่กิเลสให้ตัวเรา

สิ่งที่หลวงพ่สอน ท่านบอกวิธีแล้วเราต้องทำเอง ใครก็ไม่สามารถช่วยเราได้นอกจากเราเหมือนกับเราจะจมน้ำ ถ้าไม่ตะเกียก
ตะกายเราก็จมน้ำ หลวงพ่จะบอกวิธีที่พ้นจากการจมน้ำ แต่เราต้องทำด้วย
ตัวเอง

